

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Maria Antecka

Sędzia Agnieszka Śliwa

Sędzia Tomasz Józkowiak

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2020 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. z siedzibą w S.

przeciwko J. G.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miast i Wilda w Poznaniu

z dnia 18 marca 2020 r.

sygn. akt I C 3568/17

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie 2. w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo 10362,75 zł (dziesięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

2. w punkcie 3. w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda 4724 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 2550 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Agnieszka Śliwa Maria Antecka Tomasz Józkowiak

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 24 listopada 2016 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., reprezentowany przez adwokata, domagał się zasądzenia od pozwanego J. G. kwoty 22.140 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, to zaś tytułem zapłaty za dostarczenie i montaż trzech bram garażowych. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 18 marca 2020 r. Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w punkcie 1. – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.777,25 zł z odsetkami ustawowymi za

opóźnienie za okres od dnia 30 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem roszczenia wynikającego z umowy zawartej na podstawie oferty z dnia 13 lipca 2015 r.; w punkcie 2. – w pozostałym zakresie powództwo oddalił, a w punkcie 3. - zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 803,73 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Podstawę orzeczenia Sądu Rejonowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Sąd Rejonowy ustalił, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. jest firmą posiadającą w swojej ofercie między innymi wysokiej klasy drzwi, bramy, zabezpieczenia przeciwpożarowe, systemy oddymiania oraz wiele innych nowoczesnych i w pełni zautomatyzowanych rozwiązań. Firma nie zajmuje się produkcją bram, tylko je zamawia. J. G. był zainteresowany znalezieniem odpowiedniej firmy, która sprzedałaby i zamontowałaby trzy bramy rolowane w budynku stróżówki z magazynkiem ogrodniczym położonym na Osiedlu (...) w P.. Stróżówka ta znajduje się przy wyjeździe na teren posesji w znacznej odległości od zabudowań mieszkalnych. W tym celu zwrócił się do sąsiadów o rekomendacje firmy, które podjęłyby się wykonania tej usługi. W wyniku podjętych działań skontaktował się z M. I. (1). Po wstępnych oględzinach oraz zapoznaniu się z oczekiwaniami J. G., M. I. (2) polecił mu firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., jako firmę, która mogłaby wykonać takie zamówienie. Za wiedzą i zgodą pozwanego M. I. (1) zwrócił się do firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. o sporządzenie oferty dla J. G.. Działal przy tym jako pośrednik przekazujący informację bez żadnych skutków prawnych dla J. G.. M. I. (1) nie działał jako pełnomocnik pozwanego.

M. I. (1) początkowo skontaktował się z prezesem firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. - M. D., który zlecił przygotowanie oferty swoim pracownikom. M. I. (1) w formie mailowej przesłał M. D. rysunki elewacji z wymiarami oraz zdjęciami, wskazując na to, że jest kilka przeszkód, które trzeba pokonać celem wykonania usługi. Dalej kontakt w sprawie oferty był prowadzony pomiędzy P. G., a M. I. (1). W dniu 24 czerwca 2015r. na adres mailowy M. I. (1) została przesłana oferta dotycząca wyceny bram rolowanych w okleinie złoty lub ciemny dąb datowana na dzień 24 czerwca 2015r. o nr: (...) oraz w dniu 29 maja 2015r. kolejna oferta o nr : (...). Pierwotna oferta dotyczyła wykonania bramy nr 3 w pełnej zabudowie (brama o niestandardowych rozmiarach). Druga oferta z dnia 13 lipca 2015r. nr (...) dotyczyła bramy nr 3 przemysłowej o standardowych rozmiarach i miała niższą cenę od pierwszej oferty. Cena została obniżona i był to rabat handlowy. Wybór oferty na tym etapie rozmów był dokonywany przez M. I. (1). Osobą zajmującą się przygotowaniem oferty po stronie Wykonawcy był P. G., który rozmawiał z M. I. (1) również odnośnie wymiarów bramy nr 3. Następnie oferty te zostały mailowo przesłane do J. G.. Po przedstawieniu J. G. projektów oferty (dotyczącej wyceny bram) przez M. I. (1), dalszy kontakt w sprawie zawarcia umowy sprzedaży bram i ich montażu był prowadzony już bezpośrednio pomiędzy przedstawicielami firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. a samym zainteresowanym J. G.. W mailu z dnia 28 czerwca 2015r. skierowanym do P. G. - J. G. przypomniał o przygotowaniu oferty z budżetem do 14.000,00 zł i pomysłem płatności. Do korespondencji w trakcie sporządzania oferty dołączane były zdjęcia oraz szkice miejsc montażu. J. G. chcąc zminimalizować koszty, od początku podkreślał, że na własną rękę wykona pewne prace związane z montażem instalacji (doprowadzenie zasilania, założenie blend). W toku przygotowania oferty zostały dokonane również pomiary na miejscu montażu przez pracownika firmy składającej ofertę - T. G..

W mailu z dnia 13 lipca 2015 r. została złożona ostateczna oferta przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. z uwzględnieniem uwag J. G., którą ten zaakceptował mailem z dnia następnego. Zgodnie ze złożoną ofertą z dnia 13 lipca 2015r. nr (...) przedmiotem zawartej umowy pomiędzy J. G., a firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. był:

1. zakup dwóch bram nr 1 i 2 z napędem w cenie: 3.480,00 zł jedna,
2. zakup jednej bramy nr 3 z napędem w cenie: 5.370,00 zł,
3. montaż trzech bram.

Umowa przewidywała, że za zakup trzech bram i ich montaż J. G. miał zapłacić kwotę: 18.510,00 zł, która przy uwzględnieniu rabatu wynosiła ostatecznie: 18.000,00 zł. Na tak ustaloną cenę składały się następujące pozycje:

1. zakup bramy 1 i 2 - 6.960,00 zł,

2. zakup bramy 3 - 5.370,00 zł,
3. wyprowadzenie korby na zewnątrz plus zabezpieczenie – 150,00 zł,
4. wyłącznik kluczykowy zewnętrzny do bramy nr 3 – 130,00 zł,
5. podkonstrukcja do bram z montażem – 2.500,00 zł,
6. montaż bram – 2.800,00 zł,
7. transport – 600,00 zł.

Wycena nie obejmowała blendy. Zgodnie z umową Zamawiający J. G. był odpowiedzialny za przygotowanie otworu pod montaż bramy. Po stronie zamawiającego było także wykonanie obróbek, doprowadzenie zasilania docelowego. Dodatkowo w umowie wskazano na konieczność przeprowadzenia oględzin otworów na miejscu montażu. Termin realizacji zlecenia został określony przez strony umowy w przybliżeniu: produkcja bramy 5-7 tygodni od dnia złożenia poprawnego zamówienia plus logistyka plus montaż według harmonogramu. Ceny określone w umowie nie zawierały podatku VAT. Dodatkowo Wykonawca udzielił gwarancji 12 miesięcznej, zapewnił serwis gwarancyjny i pogwarancyjny. Warunki płatności zostały określone zgodnie z decyzją i zasadami (...). Umowa nie zawierała określenia sposobu płatności za wykonaną usługę, nie była również wpłacona zaliczka. Z powodu wysokich kosztów montażu bramy o wymiarach niestandardowych, pozwany i powódka ustalili, że brama zostanie zamontowana w standardowym rozmiarze, jednak z odpowiednimi modyfikacjami, które zakryją pustą przestrzeń między instalacją a słupem.

Po zawarciu umowy firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. przystąpiła do wykonania prac zgodnie z zawartą umową z J. G.. Dwie bramy nr 1 i nr 2 zostały zamontowane zgodnie z treścią oferty i co do ich montażu J. G. nie zgłaszał zastrzeżeń. Podczas montażu trzeciej bramy J. G. stwierdził, że wykonanie bramy nr 3 i jej osadzenie nie jest zgodne z poczynionymi ustaleniami stron. Od każdego słupa pracownicy firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. wykonali dodatkowe słupy stalowe i na nich zamontowali bramę nr 3. Pomiędzy pierwotnymi słupami a zamontowanymi dodatkowymi słupami znajdował się odstęp - 70 -centymetrowa tzw. niezakryta przestrzeń. W konsekwencji brama nr 3 nie spełniała swojej funkcji – nie zapewniała bezpieczeństwa pojazdów za bramą, a także generowała kolejne koszty w celu zabudowania przestrzeni pomiędzy słupami istniejącymi w zabudowie a zamontowanymi przez powódkę stalowymi słupami. Brama nr 3 miała standardowe rozmiary. W tej sytuacji J. G. wezwał osoby montujące bramę do natychmiastowego zaprzestania pracy i zdemontowania bramy. Brama nr 3 nie została zdemontowana. Na miejscu wobec zastrzeżeń Zamawiającego nie został sporządzony protokół zdawczo – odbiorczy.

Bezpośrednio po montażu J. G. podjął próbę skontaktowania się telefonicznie z P. G.. Mailem z dnia 24 września 2015r. skierowanym do P. G., J. G. wskazał na dwa problemy ujawnione w trakcie montażu bramy nr 3:

- kolor osłony, który był biały, a nie REAL identyczny jak kolor rolety, na który strony się umawiały,
- rozmiarach bramy nr 3, która nie była od słupka do słupka, zaś pomiędzy nim zostały wstawione dwie stalowe konstrukcje do których przymocowano bramę, co skutkowało powstaniem przestrzeni n ok. 70 cm.

Dalej strony umowy prowadziły ze sobą korespondencje mailową. Mailem z dnia 27 listopada 2015r. J. G. zwrócił się do firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. o demontaż bramy nr 3, jako niespełniającej warunków zawartej umowy. W uzasadnieniu swojego stanowiska J. G. podkreślił, iż brama nr 3 nie spełnia wymogów umowy w zakresie wymiarów i koloru. Jednocześnie Zamawiający domagał się zwrócenie kosztów wykonania podbudowy pod zainstalowane rolety w kwocie: 2.500,00 zł, kosztów instalacji elektrycznej w kwocie: 600,00 zł jak i kosztów wynikłych ze złego dobrania rolet w kwocie: 4.000,00 zł. J. G. wskazał w swoim mailu, że oferta z niższą ceną została wybrana ze względu na inny materiał rolety oraz zgodę na ewentualnie inny kolor wewnętrznej strony rolety. Jednocześnie Zamawiający

podkreślił, iż mniejszy rozmiar nigdy nie był przez niego rozważany. Dodatkowo J. G. wezwał Wykonującego zlecenie do przesłania dokumentacji związanej z ofertą i montażem.

Mailem z dnia 26 listopada 2015r. przedstawiciel firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. wyjaśnił J. G., że zostały przygotowane dwie oferty, pierwsza zawierała montaż bramy o maksymalnej szerokości, zakrywającej całą przestrzeń ale cena zawarta w tej ofercie była wysoka i w związku z tym została przygotowana oferta tańsza, podpisana przez Zleceniodawcę. Firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. zaproponowała również pomocy w poszukaniu firmy, która dokona zabudowy pozostałej przestrzeni jako blenda stalowa lub drewniana oraz upust w kwocie: 1.000,00 zł (słownie: jeden tysiąc złotych).

Pismem z dnia 15 stycznia 2016 r., skierowanym do J. G., pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. wezwał go do zapłaty kwoty 22.140,00 zł brutto tj. 18.000,00 zł netto plus 23 %VAT, tytułem zapłaty wynagrodzenia za wykonanie umowy zgodnie z ofertą nr (...). Termin płatności został ustalony na trzy dni liczone od dnia otrzymania wezwania - pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. J. G. w mailu z dnia 26 stycznia 2016 r., stanowiącym odpowiedź na wezwanie do zapłaty podtrzymał swoje stanowisko oraz propozycję demontażu bramy stwierdzając, że nie ureguluje żądanej należności.

Pismem z dnia 22 lutego 2016 r., skierowanym do J. G., pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. w odpowiedzi na maila J. G. z dnia 2 stycznia 2016r. powołał się na rozmowy prowadzone z M. I. (1) i poczynione z nim ustalenia oraz akceptację oferty przez Zamawiającego. Dalej autor pisma wskazał, iż zamontowanie bramy o pełnym wymiarze było niemożliwe z uwagi na : brak występowania takiej bramy w okleinie wskazanej przez Zamawiającego, kosztowność takiej inwestycji oraz obniżenie światła wjazdu do około 1 metra. Pismo to zostało nadane do J. G. w dniu 23 lutego 2016r.

Mailem z dnia 02 marca 2016r. skierowanym do przedstawiciela firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., J. G. podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, podkreślając iż na każdym etapie rozmów plany montażu dotyczyły tylko i wyłącznie pełnego wymiaru rolety. Jednocześnie J. G. ponowił prośbę o dostarczenie kopii podpisanej umowy na wykonanie zlecenia, kopię przesłanych rysunków i szkiców oraz zmianę zaproponowaną przez Wykonawcę.

W piśmie z dnia 12 maja 2017r. J. G. złożył oświadczenie o odstąpieniu, w którym potwierdził swoje oświadczenie woli z dnia 27 listopada 2015r. o odstąpieniu od umowy na podstawie art. 560 par. 1 k.c. w części obejmującej dostarczenie i montaż bramy nr 3 oraz złożył ponownie oświadczenie o odstąpieniu od Umowy w części obejmującej dostarczenie i montaż bramy nr 3 ze skutkiem na dzień doręczenia oświadczenia o odstąpieniu. W swoim oświadczeniu J. G. opisał stan faktyczny i prawny, wskazując jako podstawę prawną art. 560 par. 1 kc , art. 60 kc oraz art. 568 par. 3 kc. Pismo to zostało doręczone firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. – w dniu 16 maja 2016r.

W piśmie z dnia 05 października 2017r. J. G. złożył oświadczenie o obniżeniu ceny sprzedaży (wynagrodzenia) na wypadek uznania, że wcześniej złożone oświadczenie o odstąpieniu od umowy były nieskuteczne. Zgodnie z treścią tego oświadczenia J. G. domagał się obniżenia ceny sprzedaży o kwotę: 8.000,00 zł, stanowiącą równowartość poniesionych kosztów związanych z doprowadzeniem bramy rolowanej wewnętrznej (...) do stanu zgodnego z umową.

Brama nr 3 położona jest po północnej stronie budynku, nie zajmuje całej przestrzeni ściany, pomiędzy słupami bramy a narożnikiem budynku jest około 50 cm. Stojąc na wprost bramy po lewej stronie znajduje się element wieńca od słupa budynku do słupa bramy. Pomiędzy słupami budynku, a słupami bramy znajduje się wypełnienie z płyty warstwowej wykonane przez pozwanego. Zamontowana brama nr 3, po montażu nie spełniała swojej funkcji - nie zapewniała odpowiedniego bezpieczeństwa pojazdów za bramą, nie spełniała względów estetycznych, a także generowała kolejne koszty w celu zabudowania przestrzeni pomiędzy słupami istniejącymi w zabudowie. Dodanie stałego elementu blend zmieniło wymiary bramy. Obecnie w stróżówce stoi quad. Decyzją z dnia 07 marca 2019r. wydaną w sprawie (...) Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego udzielił zezwolenia na użytkowanie budynku stróżówki wraz z magazynkiem ogrodnictwem, usytuowanym na działce nr (...), obręb (...), przy ulicy (...) w miejscowości S., gmina O..

Sąd Rejonowy wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalili na podstawie dowodu z dokumentów załączonych do akt sprawy, a także na podstawie zeznań świadków oraz stron postępowania. Sąd Rejonowy dał wiarę zebranych w sprawie dokumentom, albowiem ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, zaś Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Z tożsamyh przyczyn Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i mające moc dowodową kserokopie dokumentów prywatnych złożone przez strony, albowiem ich autentyczność i prawdziwość nie były kwestionowane. Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadka P. G., K. C. i M. I. (1), które były spójne, logiczne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd uznał za mało przydatne zeznania świadka T. G., który nie pamiętał żadnych szczegółów dotyczących tej umowy. Za wiarygodne Sąd Rejonowy uznał również zeznania M. D. (prezesa powodowej spółki) oraz pozwanego J. G.. Sąd ustalając stan faktyczny oprął się również na oględzinach miejsca montażu przeprowadzonych w drodze pomocy prawnej przez Sąd Rejonowy w P..

Przystępując do rozważań nad ustalonym przez siebie stanem faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie okolicznością bezsporną było, że strony postępowania zawarły ważną i skuteczną umowę o dzieło, polegającą na dostarczeniu pozwanemu przez firmę powodową trzech bram o określonych indywidualnie cechach i montażu bram w określonym miejscu. Umowa została zawarta przez akceptację oferty złożonej przez Wykonawcę w formie mailowej. Negocjacje umowy były prowadzone w fazie wstępnej pomiędzy M. I. (1) (jako pośrednikiem przekazującym informację) oraz przedstawicielem powodowej firmy (...), a następnie już po ustaleniu warunków pomiędzy stronami umowy w formie mailowej. Pozwany otrzymał zatem gotową, przygotowaną ofertę, przy czym strony umowy nie uzgadniały szczegółów montażu bramy nr 3, a powód nie przedstawiał pozwanemu możliwości technicznych samego montażu. Intencją strony Zamawiającej było, aby brama nr 3 zakrywała cały przygotowany otwór, bowiem zamontowanie w taki sposób bramy w stróżówce mało na celu zapewnianie funkcji bezpieczeństwa przedmiotom pozostawionym w środku oraz miało pełnić funkcję estetyczną. Dalej jak wynikało z ustalonego stanu faktycznego pozwany był konsumentem, zaś powodowa spółka profesjonalnym podmiotem gospodarczym, od którego powinno się wymagać większej staranności i precyzyjności w zawieraniu tego typu umów.

Co do wykonania montażu bramy nr 1 i 2 pozwany nie składał żadnych uwag czy zastrzeżeń, natomiast złożył oświadczenie z którego wynikało, iż roszczenie co do kwoty 11.772,25 zł było przedwczesne i nie było wymagalne. Sąd Rejonowy nie zgodził się jednak z twierdzeniem pozwanego, iż co do tej kwoty roszczenie powoda nie było wymagalne. Z treści umowy nie wynikał termin i sposób zapłaty za wykonaną przez powoda usługę, zatem w oparciu o treść art. 455 k.c. należało przyjąć, iż zapłata powinna być spełniona niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jej wykonania. W rozpoznawanej sprawie powód wezwał J. G. do zapłaty całej należności wynikającej z wykonanej usługi - pismem z dnia 15 stycznia 2016r. doręczonym w dniu 26 stycznia 2015r. (data odwołanie się przez pozwanego od wezwania w wiadomości mailowej skierowanej do powoda) i wyznaczając mu 3 dniowy termin na wykonanie zobowiązania. Termin ten upłynął w dniu 29 stycznia 2016r. (ostatni dzień na wykonanie zobowiązania), zatem roszczenie powoda stało się wymagalne od dnia 30 stycznia 2016r. albowiem pozwany nie uiścił należnej zapłaty w części dotyczącej bramy nr 1 i 2. Nie można zatem uznać, iż roszczenie powoda było przedwczesne czy niewymagalne. Roszczenie powoda odnośnie odsetek zostało oparte na treści art. 481 kc. (odsetki ustawowe za opóźnienie zostały naliczone zgodnie z treścią pozwu od dnia 30 stycznia 2020r. do dnia zapłaty) – punkt 1 wyroku.

Kwestią sporną było to czy powód w sposób należyty wykonał swoje zobowiązanie odnośnie montażu bramy nr 3. Sąd Rejonowy przywołał przepisy o rękojmi za wady rzeczy przy sprzedaży stosowane do umowy o dzieło na podstawie art. 556 k.. oraz art. 638 § 1 k.c.

Analiza stanu faktycznego sprawy w ocenie Sądu Rejonowego wskazywała, że pozwany fizyczną wadę rzeczy zauważył już w dniu montażu i niezwłocznie zawiadomił o tym stronę powodową – wysyłając wiadomość mailową (a więc dochowując formy w jakiej umowa została przez strony zawarta). Dalej pozwany w mailu z dnia 27 listopada 2015r. wskazał na konieczność demontażu bramy nr 3 nie widząc możliwości porozumienia się z powodem w inny sposób. W ocenie Sądu z treści tego maila wnikało, iż pozwany domaga się demontażu bramy nr 3 i prowadziło do jasnego

wniosku, że chce odstąpić od umowy w tym zakresie. Taka interpretacja pisma pozwanego w formie elektronicznej była zgodna z art. 60 k.c. i jasno wynikała z okoliczności sprawy tj. brak podpisania protokołu zdawczo – odbiorczego i akceptacji wykonanej usługi, zgłoszenie w tym samym dniu wad stronie powodowej oraz domaganie się od samego początku demontażu wadliwie zamontowanej bramy. Oświadczenia pozwanego były uprawnieniem przysługującymi mu na podstawie art. 560 § 1 k.c. (w brzmieniu wiążącym w sporze). W realiach sprawy wada fizyczna bramy co do jej rozmiary była istotna, ponieważ nie spełniała swojej funkcji. Miała zamykać stróżówkę, przeznaczoną do przechowywania narzędzi ogrodowych itp. W takiej postaci, w jakiej została zamontowana takiej funkcji nie spełniała. W sprawie nie doszło też do usunięcia wady, bo byłoby to ekonomicznie nieuzasadnione. Powyższe okoliczności uprawniały powoda do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży. Umowa została zawarta w formie mailowej i zgodnie z art. 77 § 2 k.c. zatem również odstąpienie od niej powinno nastąpić w tej samej formie. Wymóg ten został zachowany. Powód dochował zarazem terminu z art. 568 § 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w sporze). Umowa została zawarta w dniu 14 lipca 2015r., w trakcie montażu zostały ujawnione wady w zakresie wykonanego dzieła ujawniono niezgodność rzeczy sprzedanej z umową. W dniu 27 listopada 2015r. powód otrzymał w formie elektronicznej oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od umowy. W tej sytuacji, w ocenie Sądu, spełnione zostały przesłanki do skorzystania przez pozwanego z uprawnień z tytułu rękojmi za wady sprzedanej rzeczy. Oświadczenie o odstąpieniu od umowy zostało złożone w sposób skuteczny, a pozwany miał prawo odmówić zapłaty części ceny za wykonaną usługę co do bramy nr 3. W konsekwencji Sąd Rejonowy oddalił powództwo w zakresie roszczenia powoda o zapłatę wynagrodzenia za sprzedaż i montaż bramy nr 3 - punkt 2 wyroku. Kwota w tym zakresie wynikała z treści łączącej strony umowy i została wyinterpretowana przy braku specyfikacji cen na podstawie okoliczności sprawy (wielkości bram).

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł w pkt 3sentencji, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i 100 k.p.c. obciążając nimi strony częściowo. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu – 1.107,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie: 3.600,00 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa procesowego – 17,00 zł, łącznie: 4.724,00 zł. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie: 3.600,00 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa procesowego – 17,00 zł, łącznie: 3.617,00 zł. Podstawą obliczenia wynagrodzenia pełnomocników stron postępowania był § 5 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2016.1667). Powód przegrał proces w 47%, zaś pozwany w 53%, zatem powód był zobowiązany do pokrycia kosztów procesy w kwocie: 3.920,27 zł, tymczasem poniesione przez niego koszty wyniosły 4.724,00 zł, zatem należało orzec jak w pkt. 3 wyroku. (4.724,00 zł – 3920,27 zł = 803,73 zł). W ocenie Sądu Rejonowego nie było podstaw do zwolnienia pozwanego z kosztów postępowania sądowego w trybie art. 101 k.p.c., albowiem pozwany ostatecznie zakwestionował roszczenie powoda w całości, kontynuując proces co do całego roszczenia powoda. Żadne inne okoliczności z tego artykułu nie miały miejsca w stosunku do pozwanego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w części, tj. pkt 2. oraz w pkt 3. w zakresie, w jakim Sąd Rejonowy nie przyznał powodowi zwrotu kosztów postępowania powyżej kwoty 803,73 zł i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd nieprawidłowej i dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań pozwanego J. G. w zakresie, w jakim Sąd uznał za wiarygodne, spójne i logiczne zeznania J. G. w części, w której wskazywał on, że:

- miał on zamontować tylko górną blendę,

- nie wiedział i nie był poinformowany, że brama zainstalowana przez powoda może nie zakrywać całego otworu w wiacie położonej na terenie osiedla, gdzie mieszkał powód,

- nie wiedział, że bramy nr 3 o szerokości całego otworu nie da się wykonać,

- nie wiedział, że może dojść do sytuacji w której brama wyższa nie będzie zakrywać całego otworu „na szerokość”

- przedmiotem umowy (jego rozmów z powodem) było jedynie nabycie bramy zakrywającej cały otwór w wiacie,

podczas gdy w tym zakresie zeznania pozwanego są wewnętrznie sprzeczne (po co w ogóle miałyby wiedzieć, rozważać instalację jakiegokolwiek blendy, skoro twierdzi, że zgodnie z ustaleniami brama miała zasłaniać cały otwór) bądź są sprzeczne z treścią pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza z treścią ofert kierowanych przez powoda do pozwanego, w których wyraźnie zaznaczano różne wymiary bram, a zatem nie mogą być uznane przez Sąd za wiarygodne i na tej podstawie nie sposób przyjąć, aby brama sprzedana i zamontowana przez powoda była dotknięta wadą fizyczną, polegającą na dostarczeniu ramy w7 innych wymiarach niż ustalone między stronami;

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, mogącą mieć wpływ na wynik rozstrzygnięcia, polegającą na przyjęciu, że J. G. nie wiedział, że brama rolowana (oznaczana w sprawie i uzasadnieniu wyroku jako brama nr 3) nie zakryje całej szerokości otworu w wiacie znajdującej się na terenie osiedla, gdzie zamieszkuje pozwany i że w związku z tym doszło do niezgodności dostarczonego towaru i jego montażu z umową (bramy), podczas gdy zgodnie z rysunkami technicznymi (projektem), które były znane pozwanemu, szerokość otworu w wiacie była większa niż szerokość oferowanej mu bramy, a ponadto szerokość bramy była wyraźnie wskazana w treści oferty załączonej do wiadomości e-mail od powoda do pozwanego, którą to ofertę pozwany wprost zaakceptował, zatem nie sposób przyjąć zgodnie z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego, aby pozwany nie wiedział, że szerokość oferowanej bramy (której ofertę zaakceptował) jest mniejsza niż szerokość otworu wiaty, podana w projekcie, a więc zgadzając się na ofertę powoda sprzedaży i montażu bramy musiał on wiedzieć, że nie zakryje ona całego otworu w wiacie na szerokość, zwłaszcza że był informowany przez powoda, że brama o szerokości takiej jak szerokość otworu między słupami nie jest produkowana — w konsekwencji nie można przyjąć, aby strony umówiły się na dostarczenie bramy „zakrywającej cały otwór w wiacie”, a zatem nie można przyjąć, aby dostarczona przez powoda brama o wymiarach wskazanych w zaakceptowanej przez pozwanego ofercie była niezgodna z umową;

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na przyjęciu, że oferta sprzedaży i montażu bram, skierowana przez powoda do pozwanego w dniu 13 lipca 2015 r. i zaakceptowana przez pozwanego nie zawierała szczegółów wskazujących na sposób montażu bramy, podczas gdy w treści oferty wyraźnie wskazano poprzez wyrażenie „blenda po stronie zamawiającego”, że po montażu zajdzie konieczność założenia blend, a więc że dojdzie do sytuacji, w której po montażu bramy pozostaną niezakryte przestrzenie, zatem prawidłowo ustalając stan faktyczny Sąd I instancji winien uznać, że oferta zaakceptowana przez pozwanego, a więc i umowa zawierała szczegóły dotyczące montażu wskazujące na to, że brama nr 3 nie zakryje całego otworu;

4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na przyjęciu, że brama nr 3 ze względu na swoje wymiary i niezamykanie całej powierzchni otworu w wiacie uniemożliwia korzystanie z wiaty do przechowywania tam rzeczy, zwłaszcza narzędzi, podczas gdy z ustaleń z oględzin (na jakie także powołuje się uzasadnienie wyroku Sądu I instancji) wynika, że na terenie wiaty znajduje się i jest stale przechowywany nie tylko pojazd — quad (o znacznej wartości), ale także narzędzia ogrodowe itp., co wskazuje, na to, że pozwany korzysta z wiaty w celach, dla jakich dążył do jej zamknięcia bramami, a z przedmiotu umowy - bramy pozwany może korzystać nie tylko zgodnie z jej przeznaczeniem, ale także dla celów, dla jakich chciał z niej korzystać, stad prawidłowo należy przyjąć, że rzecz (brama) nadaje się do korzystania w celu i w sposób wynikający z umowy, jej właściwości oraz zgodnie z celem, dla którego pozwany bramę nabył;

5. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, mogącą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegającą na przyjęciu, że brama ma kolor inny niż zamówiony przez pozwanego zgodnie z zaakceptowaną ofertą, podczas gdy nie wynika to z treści materiału dowodowego sprawy ani nawet pozwany nie twierdzi, że brama jest wykonana w innym kolorze niż uzgodniony między stronami - pozwany twierdzi jedynie, że osłona rolety jest kolorze białym a nie takim jak brama (patrz, e- mail z dnia 27 listopada 2015 r.), co stanowi niewielki

element podlegający zakryciu i nie stanowi o innym kolorze bramy niż ustalony między stronami, zatem nie stanowi o wadzie bramy, gdyż inny kolor osłony rolety niż biały wymagałby dopłaty i uwzględnienia w ofercie, a takich ustaleń między stronami zgodnie z ofertą nie było;

6. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 557 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na tym, że Sąd I instancji uznał powoda za odpowiedzialnego za wystąpienie wady fizycznej, polegającej na tym, że brama nie zakrywa całego otworu w wiacie, a osłona rolety ma inny odcień niż brama, mimo że w chwili zawarcia umowy pozwany wiedział, że zamówiona przez niego brama nie będzie zakrywać całego otworu wiaty, a osłona rolety nie będzie w dokładnym odcieniu bramy, bowiem wymaga to dopłaty, zatem pozwany wiedział o tych właściwościach bramy i osłony rolety w chwili zawarcia umowy i godził się na takie właściwości rzeczy sprzedanej;

7. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 5561 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że dostarczona przez powoda brama nr 3 jest obciążona niezgodnością z umową w zakresie rozmiaru i koloru, a nadto ze względu na sposób montażu nie spełnia swej funkcji, a co za tym idzie jest wadliwa, podczas gdy przedmiotem umowy między stronami było dostarczenie (sprzedaż) i zamontowanie przez powoda bramy o określonych wymiarach i właściwościach wskazanych w ofercie (w tym wyraźnie wskazanych wymiarach), które to cechy zostały zaakceptowane przez pozwanego, a nie było przedmiotem umowy „podjęcie działań celem zakrycia całego otworu”, natomiast powód bramę o rozmiarze, właściwościach technicznych oraz kolorze bramy takim, jak w zaakceptowanej ofercie (umowie) dostarczył i zamontował, a nadto pozwany lub inne osoby z nim związane (żona) przechowują w wiacie przedmioty, w tym wartościowe, a zatem korzysta on z bram, w tym bramy nr 3 do zamykania rzeczy pod wiatą, a więc w celu, w jakim miały być wykorzystywane bramy, co samo w sobie świadczy o możliwości korzystania przez pozwanego z bramy nr 3 zgodnie z przeznaczeniem, tak więc prawidłowo należy uznać, że brama nr 3 nie jest niezgodna z umową, posiada wszystkie właściwości zgodne z ofertą (umową), a co za tym idzie nie sposób uznać wystąpienia wad fizycznych bramy, a Sąd I instancji winien prawidłowo uznać, że brama jest wolna od wad;

8. naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 560 § 1 i § 4 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż rzekome wady bramy wskazywane przez pozwanego stanowią miałyby wady uprawniające go do odstąpienia od umowy, a więc wady istotne, podczas gdy (nawet gdyby uznać istnienie wad wskazywanych przez pozwanego) inny kolor osłony rolety z pewnością nie może być uznany za wadę istotną, tym bardziej, że dotyczy części, której i tak nie widać z zewnątrz, nie wpływa na użyteczność czy funkcjonowanie bramy, a nawet wobec tego, że po założeniu blendy byłby to element zakryty, nie wpływa nawet w najmniejszym stopniu na estetykę bramy, a z kolei szerokość bramy nie wpływa na jej funkcjonalność i działanie, ponadto wobec faktu wykorzystywania przez pozwanego wiaty w celu przechowywania rzeczy nie wpływa ona na możliwość korzystania z rzeczy zgodnie z jej przeznaczeniem, a zatem wady te nie mogłyby być uznane za wady istotne, stąd powód nie miał uprawnienia do odstąpienia od umowy, a Sąd w związku z tym nie mógł na tej podstawie oddalić powództwa nawet w części;

9. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 560 § 1 k.c. w zw. z art. 65 k.c. w zw. z art. 60 k.c., poprzez ich niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że treść wiadomości e-mail od J. G. z dnia 27 listopada 2015 r. stanowiła oświadczenie o odstąpieniu od umowy ze względu na wady bramy, podczas gdy oświadczenie o odstąpieniu od umowy z powodu wady powinno wskazywać jasno wolę kupującego odstąpienia od umowy i żądanie nie tylko zwrotu świadczenia spełnionego przez kupującego, ale także ofertę zwrotu świadczenia uzyskanego przez kupującego, a nadto powinno wyraźnie wskazywać, że kupujący korzysta właśnie z uprawnienia do „unicestwienia umowy” a nie chce skorzystać z innego uprawnienia, tak więc w sytuacji, gdy J. G. wskazał w mailu, że „prosi o zabranie bramy niezgodnej z ustaleniami”, to oświadczenie to jest tak niejasne, że nie sposób uznać go za oświadczenie o odstąpieniu od umowy, zatem na podstawie tego oświadczenia nie sposób przyjąć, aby J. G. od umowy skutecznie odstąpił, a Sąd I instancji nie mógł na tej podstawie powództwa oddalić nawet w części;

10. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 560 § 1 k.c. w zw. z art. 494 k.c. poprzez ich niezastosowanie i w sytuacji uznania przez Sąd skuteczności odstąpienia przez pozwanego od umowy zaniechanie orzeczenia o dalszych skutkach odstąpienia w postaci obowiązku zwrotu przez pozwanego świadczenia dokonanego przez powoda na jego rzecz (bramy i jej montażu), a którego to zwrotu pozwany nie dokonał mimo rzekomego skutecznego odstąpienia,

zatem w sytuacji skutecznego zdaniem Sądu odstąpienia od umowy żądanie powoda winno być oceniane w świetle przepisów o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia (wartość bramy wraz z montażem), a co za tym idzie niezasądzenie przez Sąd zapłaty kwoty odpowiadającej wartości wzbogacenia pozwanego, mimo że roszczenie o zapłatę sumy wzbogacenia mieściło się w podstawach faktycznych powództwa i nie wykraczało ponad wartość roszczeń powoda wskazanych w pozwie; zatem prawidłowo Sąd winien w takim wypadku orzec o tym roszczeniu i zasądzić zapłatę na rzecz powoda od pozwanego tytułem zwrotu wartości świadczenia wzajemnego z umowy podlegającego zwrotowi na skutek odstąpienia od umowy.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego dodatkowo kwoty 10.362,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od całości kwoty od dnia 30 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zmianę rozstrzygnięcia o zasadach ponoszenia kosztów w postępowaniu przed Sadem I instancji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz ze zwrotem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w pełnej wysokości, a ponadto zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem II instancji

W **odpowiedzi na apelację** pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda była zasadna.

Dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne były prawidłowe i Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne (art. 382 k.p.c.). Na aprobatę nie zasługiwała natomiast ocena prawna rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał błędnej wykładni oświadczeń woli stron składających się na łączącą strony umowę, a zawartych w wiadomościach e-mail z 13 i 14 lipca 2015 r., co w rezultacie spowodowało błędne przyjęcie, że zamówiona brama posiadała wady fizyczne, mimo iż w rzeczywistości montaż takiej właśnie bramy pozwany wyraźnie zaakceptował.

Wbrew zarzutom apelującego, Sąd Rejonowy, dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. ani sprzeczności ustaleń faktycznych. Przypomnieć należy, że – jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie – prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż to przyjął sąd, wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. W szczególności to, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów należy bowiem do Sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez Sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 czerwca 2006 r., I ACa 1407/05, LEX nr 278415).

W niniejszej sprawie apelujący nie wykazał, aby dokonana przez Sąd Rejonowy ocena przeprowadzonych dowodów naruszała zasady logiki i doświadczenia życiowego. Sformułowany zarzut odnosił się do oceny zeznań pozwanego J. G., które w przekonaniu apelującego były wewnętrznie sprzeczne, bowiem pozwany z jednej strony rozważał instalację blendy, a z drugiej strony twierdził, że brama nr 3 miała wypełniać cały otwór w ścianie, a nadto sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, zwłaszcza z treścią ofert kierowanych przez powoda, w których zaznaczano wymiary bram. W ocenie Sądu Okręgowego dokonana ocena mieściła się jednak w granicach wyznaczonych art. 233 § 1 k.p.c. Uszło uwadze apelującego, że pozwany J. G. konsekwentnie twierdził w toku procesu, że godził się na blendę górną, a nie na blendy boczne. W tym kontekście zeznania pozwanego w przedmiocie woli zasłonięcia światła bramy odnosić należy do montażu blend bocznych i jako takie nie pozostają w logicznej sprzeczności z faktem, iż w ogóle rozważał instalację blendy. O niespójności zeznań pozwanego nie świadczy również brak uwzględnienia w treści oferty mailowej ustaleń poczynionych ustnie. Nie mogły także odnieść zamierzonego skutku podnoszone zarzuty sprzeczności ustaleń faktycznych. W okolicznościach sprawy przedmiotem ustaleń Sądu I instancji była treść umowy stron okaz kwestia

wykonania zobowiązania przez powoda. Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych opierał się na zgromadzonym materiale dowodowym, który poddał szczegółowej ocenie, zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, czemu dał wyraz w uzasadnieniu orzeczenia. Pozwany J. G. mógł nie mieć świadomości, jakich wymiarów brama będzie montowana w otworze nr 3 i pozostawać w przeświadczeniu, że w jego zakresie pozostaje wykonanie wyłącznie blendy górnej, skoro wstępne kontakty w sprawie dokonywane były za pośrednictwem M. I. (1), a sam pozwany nie zapoznał się wnikliwie z ofertą powoda zawartą w mailu z 13 lipca 2015 r. Zauważyć również należy, że pozwany rozpoczął korzystanie z wiaty w celach, dla jakich dążył do zamknięcia ich bramami (w tym zwłaszcza przechowywanie w stróżówce quada) dopiero po dorobieniu blend bocznych. Ustalenia Sądu Rejonowego nie odnosiły się do koloru osłony rolety, co wyklucza stwierdzenie sprzeczności w tym zakresie.

Trafne natomiast okazały się zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 556¹ k.c. oraz art. 560 § 1 i 4 w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie.

W niniejszej sprawie strony zawarły umowę o dzieło w drodze wymiany wiadomości e-mail z dnia 13 i 14 lipca 2015 r., w ten sposób, że pozwany zaakceptował konkretnej treści ofertę złożoną przez powoda. Sporne w sprawie pozostawało wykonanie zobowiązania przez powoda. Pozwany konsekwentnie twierdził, że brama nr 3 została zamontowana niezgodnie z pierwotnymi ustaleniami. Aby zatem ocenić, czy powód wykonał swoje zobowiązanie prawidłowo, a w konsekwencji czy mógł domagać się za nie umówionej zapłaty, należało wpieryw ustalić co było przedmiotem zobowiązania, a więc dokonać wykładni oświadczeń woli złożonych przez strony.

W orzecznictwie na gruncie art. 65 § 1 i 2 k.c. jednolicie aprobuje się stosowanie kombinowanej metody wykładni oświadczeń woli, której założenia zostały opisane w uchwale (7) SN z 29.06.1995, III CZP 66/95 (opubl. Legalis). Ogólna reguła wykładni w zakresie oświadczeń woli składanych indywidualnym adresatom nakazuje ustalanie sensu takiego oświadczenia według metody subiektywnej, a więc w taki sposób, w jaki obie strony zgodnie go zrozumiały. Z kolei, gdy strony nie zrozumiały tak samo sensu oświadczenia woli, miarodajny wówczas jest sens ustalony z punktu widzenia odbiorcy oświadczenia woli. Jak się jednak podkreśla, na ochronę zasługuje jednak tylko takie rozumienie oświadczenia woli przez adresata, jakie stanowi rezultat jego starannych zabiegów interpretacyjnych. Odbiorca może skutecznie powołać się na sens przez siebie rozumiany tylko wtedy, gdy każdy uczestnik obrotu znajdujący się w analogicznej do jego sytuacji, w szczególności dysponujący takim samym zakresem wiedzy o oświadczeniu i towarzyszących mu okolicznościach, tak samo rozumiałby jego znaczenie. Decydować powinien zatem normatywny, ale i zindywidualizowany punkt widzenia odbiorcy, który z należytą starannością wymaganą w obrocie (art. 353 k.c.) dokonuje interpretacji zmierzającej do odtworzenia treści myślowych składającego oświadczenie woli.

W rozpoznawanej sprawie strony zawartej umowy o dzieło odmiennie zinterpretowały treść oferty dołączonej do maila z dnia 13 lipca 2015 r. w zakresie, w jakim wskazano, że „Wycena nie obejmuje blendy” i „Zamawiający jest odpowiedzialny za przygotowanie otworu pod montaż bramy”, przedstawiając racjonalne argumenty. Pozwany pozostawał w przeświadczeniu, że ma przygotować niewielką blendę górną, zaś powód był przekonany, że do zakresu działań pozwanego należeć będzie przygotowanie blend bocznych o szerokości ca. 70 cm. Zarówno powód, jak i pozwany twierdzili, że parametry zamawianych bram zostały uzgodnione z M. I. (1), który z kolei twierdził, że uczestniczył wyłącznie

w początkowych czynnościach poprzedzających zawarcie umowy. Z kolei T. G., który w imieniu powoda uczestniczył w oględzinach otworów w domu pozwanego nie pamiętał poczynionych uzgodnień. O rozbieżnym rozumieniu powyższych sformułowań świadczą również okoliczności związane z przeprowadzonym montażem, a w szczególności zachowanie pozwanego, który był zaskoczony efektem wykonanych prac montażowych, dając temu wyraz w mailu z 24 września 2015 r. skierowanym do pracownika powoda niezwłocznie po dostrzeżeniu rozbieżności. Przyjmując zatem, że pomiędzy stronami nie istniała zgodność w rozumieniu złożonych oświadczeń woli, należało odwołać się do metody ustalenia sensu tychże oświadczeń woli z punktu widzenia odbiorcy dokonującego starannych zabiegów interpretacyjnych. Brzmienie oferty zawartej w mailu z 13 lipca 2015 r. dla starannego adresata tej oferty powinno wskazywać, że obejmuje ona montaż bramy nr 3 **o wymiarach w niej *explicite* wskazanych, tj. o szerokości 4.300 mm i wysokości 2.300 mm.** Dyrektywa racjonalnego postępowania stron umowy, objęta wskazaniem art.

65 § 2 k.c., wraz z powinnością należytej dbałości o własne interesy nakazywały pozwanemu wnikliwe zapoznanie się z treścią proponowanej oferty, w szczególności weryfikację tejże oferty w zakresie prawidłowości wymiarów zamawianych bram, zwłaszcza, że pozwany nie dostarczył powodowi tych wymiarów samodzielnie, lecz korzystał z pomocy pośrednika w osobie M. I. (1). Sąd Rejonowy tej reguły nie zastosował, co przesądziło o zasadności apelacji powoda. W związku z powyższym zbędne było odnoszenie się do innych zarzutów materialnoprawnych wskazanych w apelacji.

Ubocznie wskazać należy, że pozwany nie uchylił się od skutków złożonego w dniu 14 lipca 2015 r. oświadczenia woli o przyjęciu oferty powoda, zatem nie była możliwa weryfikacja tego oświadczenia pod kątem błędu prawnie doniesłego (art. 84 § 1 i 2 k.c.).

Biorąc zatem pod uwagę, mający zastosowanie w okolicznościach sprawy art. 65 § 1 i 2 k.c., należy przyjąć, że przesądzająca w sprawie była treść maili stron z 13 i 14 lipca 2015 r. Pozwany zaakceptował ofertę w kształcie mu przedłożonym. Trafnie również zauważa apelujący, że obecnie przyjmuje się, że konsument to nie jest osoba nieświadoma, którą należy zawsze chronić w kontaktach z profesjonalistą jakim jest przedsiębiorca, lecz uznaje się model konsumenta jako osoby dobrze poinformowanej, uważnej i działającej racjonalnie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok o czym orzekł, jak w pkt I. sentencji. Zasądzeniu na rzecz powoda podlegała cała żądana kwota (pkt I. 1 sentencji), a w związku z tym powodowi należał się zwrot kosztów procesu w I instancji (pkt I. 2 sentencji).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w pkt II. sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód wygrał apelację, zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy pozwany winien jemu zwrócić poniesione przez niego koszty postępowania apelacyjnego. Powód był w tym postępowaniu reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, zatem poniósł koszt jego wynagrodzenia, które na podstawie obowiązujących przepisów przy wartości przedmiotu zaskarżenia 10.363 zł podlega zwrotowi w kwocie 1.800 zł - § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jednolity: Dz. U. 2015 poz. 1800), a ponadto poniósł koszt opłaty sądowej od apelacji w kwocie 750 zł, łącznie 2.550 zł.

Agnieszka Śliwa Maria Antecka Tomasz Józkowiak